

Concurs de admitere la Institutul Național al Magistraturii
2026-2027

PROCES VERBAL

de motivare a soluțiilor pronunțate în contestațiile la barem pentru disciplinele
Drept penal și drept procesual penal formulate în legătură cu proba eliminatorie tip
grilă de verificare a cunoștințelor juridice din data de 4 octombrie 2026

16 octombrie 2026

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în temeiul art. 21 din Regulamentul privind admiterea la Institutul Național al Magistraturii, referitoare la baremul stabilit pentru testul-grilă de verificare a cunoștințelor juridice la materia: Drept penal și drept procesual penal.

Au fost formulate contestații astfel:

I. La Drept penal au fost formulate 8 contestații de către 7 candidați, cu privire la 6 întrebări:

1. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 51 de la G1, corespondența: G1:51, G2:67, G3:54, G4:72:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că niciun răspuns nu este corect. În opinia acestuia, varianta de la lit. A, indicată în barem ca fiind corectă (*amnistia postcondamnatorie, spre deosebire de grațiere, înlătură executarea pedepselor complementare aplicate persoanei fizice*), este greșită, întrucât, potrivit art. 160 alin. (2) C.pen., grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare și a măsurilor educative neprivative de libertate numai dacă prin actul de grațiere nu se dispune altfel. Prin urmare, există situații în care și grațierea înlătură executarea pedepselor complementare, astfel încât enunțul, care exclude în toate cazurile acest efect al grațierii, ar fi formulat greșit.

Contestația este neîntemeiată. Potrivit art. 152 alin. (1) teza a II-a C.pen., amnistia intervenită după condamnare înlătură executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării, efect care se produce de drept și se extinde și asupra pedepselor complementare. În schimb, potrivit art. 160 alin. (2) C.pen., grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare, cu excepția cazului în care prin actul de grațiere se dispune altfel. Enunțul întrebării și răspunsul de la lit. A au în vedere regimul juridic stabilit de lege pentru cele două cauze sub aspectul executării pedepselor complementare, respectiv regula aplicabilă fiecăreia dintre ele. Or, din această perspectivă, deosebirea dintre amnistia postcondamnatorie și grațiere este reală: în cazul amnistiei, înlăturarea executării pedepselor complementare este un efect legal, în timp ce în cazul grațierii regula este contrară, iar extinderea efectelor asupra pedepselor complementare are caracter de excepție și depinde exclusiv de voința legiuitorului exprimată în actul de grațiere.

De altfel, enunțul întrebării nu a avut în vedere excepția prevăzută de art. 160 alin. (2)

teza finală C.pen., respectiv ipoteza în care prin actul de grațiere se dispune altfel, ei regula stabilită de lege cu privire la efectele grațierii asupra pedepselor complementare. Autorul contestației adaugă, astfel, la enunțul întrebării o ipoteză neavută în vedere de acesta. Așadar, o excepție care depinde de conținutul unui act de grațiere determinat nu poate infirma regula pe care se întemeiază deosebirea dintre cele două instituții, astfel încât posibilitatea ca actul de grațiere să dispună altfel nu înlătură deosebirea de regim juridic avută în vedere de răspunsul de la lit. A.

2. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 56 de la G1, corespondența: G1:56, G2:71, G3:62, G4:75:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a solicitat anularea întrebării și acordarea punctajului tuturor candidaților, susținând că varianta de la lit. B, indicată în barem ca fiind corectă, nu conține toate elementele necesare pentru reținerea neechivocă a infracțiunii de distrugere calificată prevăzute de art. 254 C.pen. În acest sens, a arătat că:

(i) art. 254 alin. (1) C.pen. presupune săvârșirea uneia dintre faptele prevăzute de art. 253 C.pen., iar art. 253 alin. (1) C.pen. incriminează distrugerea bunului aparținând altuia, bunul propriu fiind avut în vedere, potrivit alin. (5), numai în ipotezele de la alin. (3) și (4); cum varianta B nu precizează că bunul imobil aparține altei persoane și nici nu indică vreuna dintre împrejurările de la alin. (3) sau (4), formularea ar fi compatibilă și cu distrugerea unui bun imobil propriu;

(ii) art. 254 alin. (2) C.pen. definește dezastrul prin raportare la distrugerea sau degradarea „unor bunuri imobile” ori a unor lucrări, echipamente, instalații sau componente ale acestora, în timp ce varianta B se referă la distrugerea unui singur bun imobil;

(iii) enunțul nu indică forma de vinovăție cu care a fost produs rezultatul mai grav asupra celor două persoane, deși această împrejurare este relevantă pentru încadrarea juridică.

Contestația este neîntemeiată. Răspunsul de la lit. B descrie elementele specifice distrugerii calificate, respectiv distrugerea intenționată a unui bun imobil care a avut ca urmare vătămarea corporală a două persoane, situație ce corespunde noțiunii de dezastru definite de art. 254 alin. (2) C.pen. Autorul contestației adaugă la enunțul răspunsului o ipoteză neavută în vedere de acesta, respectiv aceea a distrugerii unui bun imobil propriu, în afara situațiilor prevăzute de art. 253 alin. (3) și (4) C.pen. În lipsa unei asemenea precizări, distrugerea unui bun la care se referă răspunsul se raportează la forma tipică a infracțiunii de distrugere, prevăzută de art. 253 alin. (1) C.pen., al cărei obiect material este bunul aparținând altuia.

De altfel, dacă s-ar accepta argumentul autorului contestației, ar însemna că dispozițiile art. 254 alin. (1) C.pen., prin trimiterea făcută la faptele prevăzute de art. 253 C.pen., inclusiv la alin. (5) al acestui articol, ar incrimina o faptă neprevăzută de legea penală, în ipoteza în care distrugerea ar fi comisă în condițiile art. 253 alin. (1) C.pen., iar bunul ar aparține făptuitorului. În realitate, această trimitere are în vedere faptul că infracțiunea de distrugere calificată este tipică numai dacă sunt îndeplinite și condițiile de tipicitate ale infracțiunii de distrugere, ceea ce înseamnă că, pentru ipoteza faptelor incriminate de art. 253 alin. (1) C.pen., aceste condiții nu sunt îndeplinite atunci când bunul aparține făptuitorului, împrejurare care însă nu rezultă din enunțul întrebării.

Nici argumentul potrivit căruia răspunsul de la lit. B are în vedere un singur bun imobil, în timp ce art. 254 alin. (2) C.pen. se referă la „bunuri imobile”, nu poate fi primit. Astfel, prin Decizia nr. 9/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a arătat, în considerente, că, potrivit regulilor interpretării literale sau gramaticale a legii penale – elementul sintactic –, folosirea singularului unui cuvânt implică și pluralul acestuia și, invers, folosirea pluralului unui cuvânt implică și singularul acestuia, singularul excluzând pluralul sau invers numai atunci când legea le reglementează separat sau atunci când legea folosește o formulă cantitativă de excludere. Or, dispozițiile art. 254 alin. (2) C.pen. nu reglementează separat ipoteza

distrugerii unui singur bun imobil și nici nu conțin o formulă cantitativă de excludere, astfel încât pluralul utilizat de legiuitor („unor bunuri imobile”) include și această ipoteză. Cerința esențială pentru existența dezastrului este producerea urmării constând în moartea sau vătămarea corporală a două sau mai multor persoane, condiție îndeplinită în ipoteza răspunsului de la lit. B.

De asemenea, este neîntemeiată și critica referitoare la faptul că răspunsul de la lit. B nu menționează forma de vinovăție cu care a fost produs rezultatul mai grav. Art. 254 alin. (1) C.pen. sancționează faptele prevăzute de art. 253 C.pen. care „au avut ca urmare” un dezastru, fără a distinge după forma de vinovăție cu care a fost produsă această urmare. Or, cu privire la înțelesul unei sintagme similare – „care a avut ca urmare moartea victimei” –, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite, prin Decizia nr. 20/2008, a statuat că praeterintenția, ca formă mixtă de vinovăție, nu se poate situa în afara, ci în interiorul înțelesului pe care l-a voit legiuitorul prin sintagma „infrațiuni săvârșite cu intenție care au avut ca urmare moartea unei persoane”. Raționamentul este pe deplin aplicabil și în cazul distrugerii calificate: fapta de distrugere, săvârșită cu intenție, care a avut ca urmare un dezastru – inclusiv atunci când rezultatul mai grav constând în vătămarea corporală a două persoane a fost produs din culpă, ceea ce configurează praeterintenția – se încadrează în dispozițiile art. 254 C.pen. Prin urmare, menționarea caracterului intenționat al distrugerii și a urmării produse este suficientă pentru identificarea încadrării juridice, nefiind necesară precizarea formei de vinovăție față de rezultatul mai grav.

3. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea nr. 61 de la G1, corespondența: G1:61, G2:69, G3:72, G4:58:

3 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a arătat că răspunsul corect este cel de la lit. C (*în cauză nu poate fi reținută și o infracțiune de rele tratamente aplicate minorului*). Astfel, a susținut că, deși art. 379 alin. (2) C.pen. incriminează împiedicarea, în mod repetat, a unuia dintre părinți de a avea legături personale cu minorul, reținerea concomitentă a infracțiunii prevăzute de art. 197 alin. (1) C.pen. presupune o condiție suplimentară, respectiv punerea în primejdie gravă a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, condiție care nu este menționată în enunț și nici nu poate fi dedusă din împrejurările de fapt descrise.

Contestația este neîntemeiată. Afirmatia de la lit. C exclude posibilitatea reținerii, alături de infracțiunea de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului prevăzută de art. 379 alin. (2) C.pen., și a infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului prevăzute de art. 197 C.pen. Cu toate acestea, persoana căreia i-a fost încredințat minorul spre creștere și educare are calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen., iar cele două infracțiuni au obiecte juridice distincte. Din enunțul întrebării nu rezultă modalitatea concretă în care s-a realizat „împiedicarea” părintelui de a avea legături personale cu minorul. Atunci când aceasta se realizează prin măsuri sau tratamente de natura celor la care se referă art. 197 C.pen., susceptibile să pună în primejdie gravă dezvoltarea fizică, intelectuală sau morală a minorului, se poate reține, în concurs, și infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului, ceea ce face ca răspunsul de la lit. C să fie greșit.

Trebuie subliniat, totodată, modul de formulare a acestei variante de răspuns, care se referă la posibilitatea reținerii infracțiunii (*nu poate fi reținută*). Or, posibilitatea reținerii infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen. depinde tocmai de modalitatea de împiedicare, nearătată în enunț, de unde rezultă că întrebarea are un caracter generic, iar nu unul concret. Faptul că enunțul nu menționează în mod expres starea de primejdie nu face, așadar, corectă afirmația că această infracțiune nu poate fi reținută, întrucât enunțul nici nu exclude o asemenea împrejurare.

Un alt candidat a arătat că atât răspunsul de la lit. A, cât și cel de la lit. C sunt corecte, solicitând anularea întrebării sau acordarea punctajului pentru ambele variante. Astfel, a susținut că, potrivit regulilor de soluționare a grilelor, candidații trebuie să se raporteze exclusiv la situația de fapt descrisă, fără a adăuga circumstanțe suplimentare; sintagma „în

cauză” din varianta C leagă această variantă de situația de fapt din enunț, iar simpla împiedicare a legăturilor personale nu echivalează de plano cu punerea în primejdie gravă a dezvoltării minorului, astfel încât a considera varianta C greșită ar presupune o adăugare nepermisă la ipoteza grilei. A mai arătat că, dacă s-ar fi urmărit testarea compatibilității abstracte, în concurs, a infracțiunilor prevăzute de art. 379 și art. 197 C.pen., varianta de răspuns ar fi trebuit formulată ca regulă teoretică, nu prin raportare la cauza concretă.

Contestația este neîntemeiată, pentru considerentele expuse anterior. Contrar susținerilor autorului contestației, enunțul grilei nu descrie o situație de fapt concretă și limitativă, ci are un caracter generic, întrucât nu precizează modalitatea în care s-a realizat împiedicarea părintelui de a avea legături personale cu minorul. Considerarea variantei C ca fiind greșită nu presupune, așadar, adăugarea unor împrejurări de fapt la ipoteza grilei, ci, dimpotrivă, varianta C este cea care adaugă la enunț, excluzând în mod categoric posibilitatea reținerii infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, deși aceasta depinde de modalitatea de împiedicare, pe care enunțul nu o arată și nu o limitează. Sintagma „în cauză” nu modifică această concluzie, câtă vreme datele enunțului nu sunt incompatibile cu reținerea infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen. Așadar, răspunsul de la lit. A rămâne singurul răspuns corect.

Cel de-al treilea candidat a arătat că răspunsul corect este cel de la lit. C și că enunțul este echivoc, nereieșind dacă se are în vedere subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen. (caz în care persoana descrisă are calitatea cerută de text, iar varianta C ar fi greșită) sau latura obiectivă a acesteia (caz în care simpla împiedicare a legăturilor personale nu realizează elementul material, iar varianta C ar fi corectă), neclaritate accentuată de utilizarea conjuncției „și”, care sugerează un concurs de infracțiuni. A solicitat anularea întrebării sau, în subsidiar, acceptarea ambelor variante de răspuns.

Contestația este neîntemeiată. Enunțul nu este echivoc, întrucât întrebarea vizează posibilitatea reținerii, alături de fapta descrisă, și a infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, aspect care presupune analiza tuturor elementelor constitutive ale acesteia, nu doar a unuia dintre ele. Utilizarea conjuncției „și” indică tocmai faptul că se are în vedere un eventual concurs de infracțiuni, fără a crea vreo neclaritate. Cum persoana căreia i-a fost încredințat minorul are calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen., iar modalitatea de împiedicare, nearătată în enunț, poate realiza și elementul material al acestei infracțiuni, afirmația de la lit. C potrivit căreia această infracțiune nu poate fi reținută nu este corectă.

4. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 66 de la G1, corespondența: G1:66, G2:63, G3:75, G4:52:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că răspunsul corect este cel de la lit. A, susținând că elementul decisiv îl constituie premeditarea, întrucât X și Y au luat anterior hotărârea de a ucide victima, au chibzuit asupra acesteia și au trecut ulterior la executarea rezoluției infracționale. A arătat că legea nu impune o durată minimă a chibzuinței, astfel că și un interval de câteva secunde poate fi suficient, iar din enunț rezultă în mod expres existența unei rezoluții infracționale anterioare (*s-au hotărât să o ucidă*), urmată de punerea în executare a unui plan prestabilit.

Contestația este neîntemeiată, autorul acesteia confundând rezoluția infracțională, specifică oricărei infracțiuni săvârșite cu intenție directă, cu premeditarea, ca element circumstanțial agravant al infracțiunii de omor calificat, prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. a) C.pen. Potrivit doctrinei și practicii judiciare constante, premeditarea presupune îndeplinirea cumulativă a cel puțin două condiții: trecerea unui interval de timp între momentul luării hotărârii infracționale și cel al executării, interval care să permită făptuitorului să reflecteze asupra modului de săvârșire a faptei și desfășurarea unei activități de chibzuire, de cumpănire, de reflecție asupra hotărârii luate.

Or, simpla împrejurare că făptuitorii „s-au hotărât să o ucidă” pe victimă și au trecut la executarea acestei hotărâri relevă doar existența rezoluției infracționale, fără ca din enunț să rezulte nici trecerea unui interval de timp apt să permită reflecția asupra hotărârii luate, și nici

desfășurarea efectivă a unei activități de chibzuire. Dimpotrivă, din enunțul variantei de la lit. A rezultă că hotărârea de a ucide victima a fost luată întrucât cei doi „s-au enervat”, astfel încât rezoluția infracțională a fost adoptată sub imperiul unei stări de iritare, ceea ce îi conferă un caracter spontan, iar nu premeditat.

În plus, pentru reținerea premeditării, pot fi relevante eventuale acte de pregătire, precum procurarea mijloacelor necesare săvârșirii faptei, care să exteriorizeze rezoluția infracțională și să confirme atât desfășurarea activității de reflecție asupra hotărârii luate, cât și trecerea intervalului de timp dintre momentul adoptării acesteia și cel al punerii ei în executare. Cum, potrivit aceluiași enunț, substanța paralizantă folosită pentru imobilizarea victimei se afla deja asupra lui X, nu au existat acte de pregătire constând în procurarea acesteia. Lipsesc, așadar, acele manifestări exterioare care să ateste chibzuirea făptuitorilor și intervalul de timp specific premeditării, motiv pentru care răspunsul de la lit. A nu este corect.

5. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 71 de la G1, corespondența: G1:71, G2:73, G3:53, G4:55:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a indicat ca fiind corect și răspunsul de la lit. B și a solicitat anularea întrebării și acordarea punctajului tuturor candidaților, susținând că varianta B nu poate fi calificată în mod neechivoc drept incorectă. A arătat că art. 195¹ alin. (2) C.pen. condiționează agravarea faptelor prevăzute de art. 193–195 C.pen., săvârșite în prezența unui minor, de împrejurarea ca făptuitorul să fie major, iar enunțul nu precizează vârsta lui X; faptul că victima este fosta soție a acestuia și că au un copil minor nu conduce în mod necesar la concluzia că X este major, legea civilă permițând, în condițiile legii, căsătoria minorului care a împlinit 16 ani. De asemenea, calitatea de fostă soție a victimei nu permite aplicarea automată a art. 195¹ alin. (1) C.pen., textul impunând ca fapta să reprezinte o formă de exercitare a controlului sau dominației rezultate din relația actuală ori anterioară, împrejurare neindicată în enunț.

Contestația este neîntemeiată. Răspunsul de la lit. B este greșit întrucât, în ipoteza acestei variante, vătămarea corporală este comisă în condițiile circumstanței agravante prevăzute de art. 195¹ alin. (2) C.pen., iar nu ale celei prevăzute de alin. (1) al aceluiași articol. Din acest motiv, nu se impune analiza criticii care vizează aplicarea art. 195¹ alin. (1) C.pen.

În ceea ce privește critica referitoare la vârsta făptuitorului, autorul contestației adaugă la enunțul întrebării o ipoteză neavută în vedere de acesta, respectiv aceea a minorității lui X. Soluționarea întrebărilor de tip grilă presupune raportarea strictă la datele expuse în enunț și în variantele de răspuns, interpretate în ansamblul lor. Din această perspectivă, se observă că, dintre persoanele implicate în situația de fapt descrisă, autorii întrebării au individualizat prin mențiunea expresă a calității de „minor” exclusiv copilul celor doi, în cuprinsul variantei de răspuns de la lit. C. Precizarea minorității doar cu privire la una dintre acestea relevă opțiunea de a semnală în mod explicit această calitate numai acolo unde a fost avută în vedere. Prin urmare, interpretând a contrario enunțul, lipsa unei mențiuni similare cu privire la X conduce în mod necesar la concluzia că acesta este major.

Teza susținută de autorul contestației ar presupune adăugarea la ipoteza grilei a unei împrejurări de excepție, cum este căsătoria minorului care a împlinit vârsta de 16 ani, permisă de art. 272 alin. (2) C.civ. Or, o asemenea ipoteză nu poate fi presupusă în absența oricărei precizări din enunț. Întrebarea permite, așadar, identificarea unei soluții univoce.

6. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 72 de la G1, corespondența: G1:72, G2:51, G3:51, G4:74:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că niciun răspuns nu este corect și a solicitat anularea întrebării și acordarea punctajului tuturor candidaților. A susținut că cerința grilei se referă la măsurile de

siguranță în general și că, deși amânarea aplicării pedepsei nu produce efecte asupra măsurilor de siguranță, cu titlu de excepție, confiscarea extinsă nu poate fi dispusă în cazul amânării aplicării pedepsei, întrucât art. 112¹ alin. (1) C.pen. presupune o condamnare pentru o faptă susceptibilă să procure un folos material, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 4 ani sau mai mare. În sprijinul contestației a invocat doctrina (M. Udriș, G. Zlati, V. Constantinescu, Codul penal comentat și adnotat pentru uzul studenților și al candidaților la examenele de admitere în profesie, Ed. Solomon, 2025, p. 171), în care se arată că, în acest caz, „pot fi dispuse măsuri de siguranță (cu excepția confiscării extinse)”, enunțul grilei nefăcând distincție între confiscarea extinsă și celelalte măsuri de siguranță.

Contestația este neîntemeiată. Răspunsul de la lit. A se întemeiază și pe dispozițiile art. 107 alin. (3) C.pen., potrivit cărora *măsurile de siguranță pot fi luate chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă*. Dacă s-ar accepta argumentul autorului contestației, ar însemna că acest text de lege contravine dispozițiilor art. 112¹ C.pen., potrivit cărora dispunerea acestei măsuri de siguranță este condiționată de pronunțarea unei condamnări. Or, dispozițiile art. 107 alin. (3) C.pen., ca de altfel și ipoteza variantei de răspuns, vizează, printre altele, compatibilitatea măsurilor de siguranță cu situația amânării aplicării pedepsei, fără a analiza în concret condițiile fiecărei măsuri de siguranță și raportul acestora cu această din urmă soluție. Împrejurarea că, în cazul acestei soluții, nu poate fi dispusă confiscarea extinsă, întrucât art. 112¹ alin. (1) C.pen. presupune pronunțarea unei condamnări, ține de condițiile specifice de aplicare a acestei măsuri de siguranță, iar nu de compatibilitatea, în general, a măsurilor de siguranță cu soluția amânării aplicării pedepsei. Prin urmare, doctrina invocată de autorul contestației nu contrazice răspunsul indicat în barem, ci se referă la condițiile de aplicare a uneia dintre măsurile de siguranță.

II. La Drept procesual penal au fost formulate 29 contestații de către 21 candidați, cu privire la 11 întrebări:

1. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 77 de la G1, corespondența: G1: 77, G2: 77, G3: 82, G4: 90:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă

Candidatul a arătat că atât varianta A, cât și varianta B pot fi considerate corecte. În acest sens, varianta de răspuns de la litera A, astfel cum este formulată, nu exclude caracterul de loc învecinat prevăzut în art. 158 alin. (3) C.proc.pen., întrucât nu menționează distanța dintre imobilele supuse percheziției, existând situații în care imobilul ce face obiectul mandatului se află la limita unei localități, iar un alt imobil învecinat cu acesta se află la limita unei alte localități învecinate, astfel că percheziția poate fi extinsă la acesta din urmă cu încuviințarea procurorului. Se arată că legea procesual penală nu condiționează în conținutul art. 158 alin. (3) C.proc.pen. ca locul unde poate fi continuată percheziția să aparțină aceleiași unități administrativ-teritorială cu locul pentru care a fost emis mandatul de percheziție. Totodată, contestatorul consideră că sintagma „altă localitate” folosită la litera A nu exclude caracterul de loc învecinat la imobilelor, așa cum este precizat în art. 158 alin. (3) C.proc.pen..

Contestația este neîntemeiată.

În accepțiunea legii procesuale penale, conceptul de „loc învecinat” trebuie înțeles într-un sens propriu, existând o identitate între conținutul comun și cel juridic al termenului. Prin „loc învecinat”, se are în vedere un spațiu alăturat, aflat în imediata proximitate, având un hotar comun. Astfel, în temeiul dispozițiilor art. 158 alin. (3) C.proc.pen., poate fi extinsă percheziția, de pildă, în ipoteza în care, imobilul fiind structurat cu o curte interioară la care au ieșire terasele mai multor apartamente, la momentul pătrunderii organului de poliție în locul pentru care judecătorul a dispus percheziția, inculpatul sare pe fereastră și se refugiază într-un alt apartament sau pur și simplu aruncă pe geamul celui alt apartament diferite obiecte. Chiar dacă nu există o condiționare expresă în sensul legii, astfel cum indică în motivare contestatorul, prin „loc învecinat” nu poate fi înțeleasă ipoteza expusă de grilă constând într-

un imobil situat în altă localitate. Atât mandatul, cât și încheierea prin care se dispune efectuarea percheziției trebuie să cuprindă sub aspect formal descrierea locului unde urmează a se efectua percheziția, iar dacă este cazul, și a locurilor învecinate acestuia. Prin intermediul mandatului, sunt fixate limitele împuternicirii în baza căreia organul de urmărire penală va efectua în fapt percheziția, inclusiv în ce privește în concret localitatea în care este situat spațiul având titlul de domiciliu. A considera că un mandat de percheziție domiciliară emis exclusiv pentru un loc situat în localitatea X poate fi deopotrivă folosit și pentru un spațiu situat în localitatea Z, chiar aflat în imediata vecinătate a acestuia, prin utilizarea procedurii extinderii percheziției la locuri învecinate, prevăzut de art. 158 alin. (3) C.proc.pen., este în contra rigorilor legii și a rațiunii pentru care dispozițiile în discuție au fost înscrise.

2. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 78 de la G1, corespondența: G1: 78, G2: 78, G3: 87, G4: 91:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă

Candidatul a arătat că răspunsul considerat corect este B, având în vedere că, potrivit art. 308 alin. (2) C.proc.pen., judecătorul stabilește data și locul audierii, iar textul prevede expres: „Când audierea are loc la sediul instanței, aceasta se desfășoară în camera de consiliu.”

Contestația este neîntemeiată.

Potrivit art. 350 alin. (2) C.proc.pen., pentru motive temeinice, instanța poate dispune ca judecata să se desfășoare în alt loc. Prin dispozițiile art. 350 C.proc.pen. este stabilită atât regula ca judecata să se desfășoare la sediul instanței, cât și excepția, conform căreia, pentru motive temeinice, instanța poate dispune ca judecata să se desfășoare în alt loc decât sediul său. Dispozițiile generale în materia judecării se aplică în mod corespunzător în procedura audierii anticipate. Se constată că art. 308 alin. (2) C.proc.pen. conține o transpunere a dispozițiilor generale prin aceea că judecătorul de drepturi și libertăți stabilește de îndată data și locul audierii, iar când audierea are loc la sediul instanței, aceasta se desfășoară în camera de consiliu. Interpretând literar textul în discuție, în corelare cu dispozițiile generale, se are în vedere că plasarea adverbului temporal „când” admite, în procedura audierii anticipate, inclusiv ipoteza potrivit căreia aceasta se poate desfășura și în alt loc, iar nu exclusiv la sediul instanței, în cameră de consiliu, dacă judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că se impune. De exemplu, în vederea sporirii rolului educativ al procesului penal, procedura audierii anticipate se poate desfășura și la domiciliul unui martor care nu se poate deplasa sau la locul unde săvârșirea infracțiunii a avut un deosebit răsunet și unde este necesar ca judecata să producă cel puțin o rezonanță egală. Spre exemplu, în cazul unei infracțiuni de dezertare, judecătorul de drepturi și libertăți ar putea aprecia că funcția preventivă a procesului penal ar fi mai bine asigurată dacă procedura audierii anticipate sau judecata în sine se desfășoară în incinta unei unități militare, cu respectarea principiului publicității, impactul asupra colegilor dezertorului fiind mai puternic, ceea ce contribuie la diminuarea riscului ca asemenea abateri grave de la regimul disciplinei militare să se repete în viitor. Uneori, decizia ca procedura audierii anticipate să se desfășoare într-un alt loc se întemeiază chiar pe considerente logistice, legate de insuficiența spațiului de la sediul instanței.

3. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 79 de la G1, corespondența: G1: 79, G2: 82, G3: 94, G4: 85:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă

Candidatul a arătat că și răspunsul B poate fi considerat corect. S-a susținut că, potrivit art. 142 alin. (4) C.proc.pen., procurorul are obligația de a înceta imediat supravegherea tehnică înainte de expirarea duratei mandatului dacă nu mai există temeiurile care au justificat măsura, cu informarea de îndată a judecătorului care a emis mandatul. Posibilitatea de apreciere la care se referă varianta în discuție poate privi constatarea subzistenței sau, dimpotrivă, a dispariției temeiurilor care au justificat măsura de supraveghere tehnică. Astfel,

art. 142 alin. (4) C.proc.pen. presupune în mod necesar o evaluare efectuată de procuror cu privire la menținerea condițiilor care au justificat măsura. În ipoteza în care, în urma acestei evaluări, procurorul constată că respectivele temeuri nu mai există, consecința prevăzută de lege este obligatorie, respectiv încetarea imediată a supravegherii tehnice înainte de expirarea duratei mandatului. Prin urmare, sintagma „are posibilitatea de a aprecia cu privire la încetarea” din varianta B nu afirmă în mod neechivoc că procurorul ar avea o facultate de a continua supravegherea după constatarea dispariției temeiurilor, ci poate fi interpretată în sensul că procurorului îi revine aprecierea asupra persistenței temeiurilor măsurii, apreciere în urma căreia, dacă se constată dispariția acestora, intervine obligația legală de încetare. În aceste condiții, formularea variantei B este cel puțin echivocă și permite, prin raportare directă la dispozițiile art. 142 alin. (4) C.proc.pen., interpretarea acesteia ca fiind corectă. Față de caracterul neechivoc pe care trebuie să îl prezinte variantele de răspuns ale unei întrebări tip grilă, contestatorul a solicitat luarea în considerare a variantei B ca răspuns corect, alături de varianta indicată în barem, ori valorificarea acestei ambiguități în favoarea candidaților care au selectat varianta B.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta B a grilei contestate nu este viciată de echivoc, verificând cu claritate, dacă procurorul are posibilitatea ca, odată ce a constatat dispariția temeiurilor ce au justificat măsura supravegherii tehnice, să mențină efectele mandatului cel puțin până la expirarea duratei pentru care acesta a fost emis sau prelungit. Or, în contextul caracterului imperativ al normei înscrise în dispozițiile art. 142 alin. (4) C.proc.pen., procurorul are obligația procesuală pozitivă de a înceta imediat supravegherea tehnică înainte de expirarea duratei mandatului dacă nu mai există temeiurile care au justificat măsura, cu informarea de îndată a judecătorului care a emis mandatul, fără ca soluția menținerii efectelor mandatului până la împlinirea duratei acesteia să constituie o alternativă permisă de lege.

4. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 85 de la G1, corespondența: G1: 85, G2: 76, G3: 83, G4: 100:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a susținut că în opinia sa și varianta de răspuns de la lit. C era corectă, fapt ce rezultă din compararea dispozițiilor art. 386 alin. (1) și art. 386¹ C.proc.pen. Astfel, art. 386 alin. (1) prevede expres că, atunci când este pusă în discuție schimbarea încadrării juridice, inculpatului trebuie să i se aducă la cunoștință dreptul de a solicita lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecării pentru pregătirea apărării. În schimb, art. 386¹, introdus imediat după această dispoziție, reglementează reluarea procedurii de cameră preliminară fără a prevedea un drept similar la amânarea judecării determinat de formularea unei asemenea cereri. Este relevant că ambele texte au fost configurate prin aceeași intervenție legislativă. Legea nr. 201/2023: legiuitorul a reglementat expres amânarea în cuprinsul art. 386 alin. (1), iar în articolul imediat următor, referitor la reluarea camerei preliminare, nu a prevăzut o asemenea consecință. Fără a nega posibilitatea ca într-o cauză în care se pune problema reluării camerei preliminare, de a se putea acorda un termen pentru alte motive legate de exercitarea efectivă a dreptului la apărare, distincția privește existența unui temei special de amânare determinat de însăși cererea formulată: acesta este prevăzut expres de art. 386 alin. (1), dar nu și de art. 386¹ C. proc. pen. De altfel, odată dispusă reluarea procedurii, dreptul la apărare este garantat prin regulile proprii camerei preliminare, în limitele în care aceasta este reluată. Astfel, atunci când reluarea operează de la etapa prevăzută de art. 344 alin. (2) C.proc.pen., inculpatului i se acordă termenul legal pentru formularea cererilor și excepțiilor, termen care nu poate fi mai scurt de 20 de zile. Prin urmare, punerea în oglindă a art. 386 alin. (1) și art. 386¹ C.proc.pen. oferă un temei legal rezonabil pentru a considera corectă varianta C. Cel puțin, diferența expresă de reglementare dintre cele două texte face ca excluderea acestei variante din barem să nu aibă caracter neechivoc.

Contestația a fost apreciată ca neîntemeiată.

Subiectul de concurs tratează prin comparație două instituții de drept procesual penal, respectiv, schimbarea încadrării juridice și reluarea procedurii de cameră preliminară, având ca răspuns corect indicat în barem, pe cel de la litera B. Fără a contesta indicarea ca fiind corect a acestui răspuns, candidatul consideră că ar fi corect și răspunsul de la litera c) pentru motivele invocate mai sus.

Comisia de soluționare a contestațiilor reține că varianta de răspuns de la litera C se referă la respectarea dreptului de apărare al inculpatului în procesul penal, menționând faptul că amânarea cauzei poate fi dispusă pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului în cazul formulării unei cereri de schimbare a încadrării juridice însă, nu și în cazul formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară.

Această teză propusă a fi acceptată ca răspuns corect, nu poate fi primită. Chiar dacă legiuitorul nu a prevăzut în cazul formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară, întemeiată pe dispozițiile art. 386¹ C.proc.pen., posibilitatea amânării cauzei pentru pregătirea apărării, așa cum prevede în mod expres în cazul punerii în discuție a unei cereri de schimbare a încadrării juridice, potrivit art. 386 C.proc.pen., cu toate acestea, dreptul la apărare este garantat pe întreg parcursul procesului penal. Art. 10 alin. (1) C.proc.pen. prevede că părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat, iar acest drept nu se reduce numai la asistența juridică din partea unui avocat, ci este un drept complex, în componența căruia intră toate prerogativele, facultățile și posibilitățile acordate de lege justițiabililor pentru apărarea intereselor lor: dreptul de a propune administrarea de probe în condițiile prevăzute de lege, de a ridica excepții și de a pune concluzii. Inculpatul are dreptul să formuleze cereri în apărarea sa, să depună memorii, să participe la soluționarea cauzei, să propună administrarea de probe, să formuleze cereri în legătură cu măsurile preventive etc.

Notând că acestea sunt doar câteva exemple ale manifestării dreptului la apărare, în concret, în ipoteza prezentată, nimic nu se opune ca în prezența formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară, inculpatul să solicite amânarea cauzei în vederea pregătirii apărării în raport cu aceasta, mai ales în condițiile în care este vorba despre o solicitare cu implicații importante în ceea ce privește parcursul procesului penal.

Un al doilea candidat a susținut că niciunul dintre răspunsurile menționate în baremul întocmit nu este corect.

A arătat că varianta de răspuns B, cea considerată corectă de comisia de redactare a subiectelor, este greșită. Norma care reglementează reluarea procedurii de cameră preliminară, art. 386¹ C.proc.pen., prevede că dacă în cursul judecății se constată nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară, instanța, prin încheiere, desființează actul prin care s-a dispus începerea judecății, cazurile de nulitate absolută fiind prevăzute expres și limitativ de dispozițiile art. 281 C.proc.pen.

Potrivit art. 346 alin. (1) C.proc.pen., dacă în cauză nu s-au ridicat cereri și excepții de către părți, procuror sau de către instanță din oficiu, „judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, fără citarea părților și a persoanei vătămate și fără participarea procurorului, prin încheiere, care se comunică de îndată acestora.”.

Potrivit enunțului, „schimbarea încadrării juridice și reluarea procedurii de cameră preliminară pot fi dispuse la cererea procurorului”, „chiar dacă începerea judecății s-a dispus, potrivit dispozițiilor legale, fără participarea sa”.

Prin urmare, se poate deduce că în faza camerei preliminare nu au fost incidente cazuri de nulitate absolută sau orice alte încălcări ale dispozițiilor legale, întrucât începerea judecății s-a dispus „potrivit dispozițiilor legale”. Teza finală a variantei de răspuns: „fără participarea sa, în lipsa unor cereri și excepții referitoare la obiectul procedurii camerei preliminare” tratează ceea ce pare a fi incidența unui caz de nulitate absolută, anume cel prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. d): „participarea procurorului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii”.

Candidatul a arătat că întrucât procedura camerei preliminare s-a desfășurat la un singur termen, în lipsa unor cereri și excepții referitoare la obiectul procedurii camerei preliminare, sunt incidente dispozițiile art. 346 alin. (1) menționate mai sus, motiv pentru care participarea

procurorului nu este obligatorie, ceea ce exclude aplicarea cazului de nulitate absolută care ar fi putut fi prezent. Drept concluzie, în situația dată, nefiind incident niciun caz de reluare a procedurii de cameră preliminară, procurorul nu va putea solicita reluarea procedurii de cameră preliminară potrivit art. 386¹ l. De altfel, nu s-ar putea susține că, deși procurorul nu va putea solicita reluarea procedurii de cameră preliminară, va putea solicita schimbarea de încadrare juridică, dat fiind faptul că varianta de răspuns tratează posibilitatea acestuia de a formula ambele cereri: „schimbarea încadrării juridice și reluarea procedurii de cameră preliminară...”.

Contestația a fost apreciată ca fiind nefondată.

Candidatul a susținut în esență că în raport de faptul că soluția de începere a judecății s-a dispus fără participarea părților, a subiecților procesuali și a procurorului, nu ar fi existat niciun motiv pentru aplicarea sancțiunii nulității absolute.

Comisia de soluționare a contestațiilor constată că răspunsul de la punctul B, acela potrivit cu care „schimbarea încadrării juridice și reluarea procedurii de cameră preliminară pot fi dispuse la cererea procurorului, chiar dacă începerea judecății s-a dispus, potrivit dispozițiilor legale, fără participarea sa, în lipsa unor cereri și excepții referitoare la obiectul procedurii camerei preliminare” este un răspuns corect.

Împrejurarea că începerea judecății s-a dispus ca urmare a parcurgerii procedurii de cameră preliminară fără participarea părților, a subiecților procesuali și a procurorului, așa cum prevăd dispozițiile art. 346 alin. (1) C.proc.pen., întrucât nu s-au formulat cereri și excepții relative la obiectul camerei preliminare, nu înseamnă că nu pot fi incidente cazuri de nulitate absolută dintre cele reglementate de art. 281 C.proc.pen.. De exemplu, poate fi incident în acest caz motivul de nulitate absolută constând în încălcarea dispozițiilor legale referitoare la compunerea completului de judecată, prevăzut de art. 281 alin. 1 lit. a) C.proc.pen., atunci când de pildă, judecătorul de cameră preliminară a fost în aceeași cauză, judecător de drepturi și libertăți, cu încălcarea separației funcțiilor judiciare, conform art. 64 alin. 4 C.proc.pen.; sau, poate fi incident în acest caz, motivul de nulitate absolută prevăzut de art. 281 alin. 1 lit. f C.proc.pen., dacă, judecătorul de cameră preliminară nu a desemnat un avocat pentru inculpat, deși asistența juridică era obligatorie, în acest caz, rolul avocatului nefiind limitat doar la participarea la ședința de cameră preliminară, ci și la formularea de cereri și excepții, potrivit art. 344 alin. (3) C.proc.pen..

5. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 88 de la G1, corespondența: G1: 88, G2: 86, G3: 77, G4: 84:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Unul dintre candidați a susținut că subiectul de concurs nu are niciun răspuns corect.

În ceea ce privește varianta A, s-a arătat că posibilitatea judecătorului de drepturi și libertăți de a „lua act de retragerea” cererii de revocare a unei măsuri preventive nu beneficiază de un temei normativ expres în reglementarea aplicabilă. Potrivit art. 2 C.proc.pen., care consacră principiul legalității procesului penal, „procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege”. Or, art. 242 C.proc.pen. reglementează în mod distinct și detaliat revocarea și înlocuirea măsurilor preventive, stabilind că măsura preventivă se revocă, din oficiu sau la cerere, atunci când au încetat temeiurile care au determinat-o ori au intervenit împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii. Norma nu prevede însă nici posibilitatea retragerii cererii de revocare formulate de inculpat și nici soluția procesuală constând în „luarea act de retragere”. În plus, legiuitorul a prevăzut expres retragerea atunci când a dorit ca acest drept să aparțină părților și subiecților procesuali, ca în ipoteza retragerii apelului prevăzute de art. 415 C.proc.pen.

Totodată, revocarea măsurii preventive poate fi dispusă, potrivit art. 242 alin. (1) C.proc.pen., și din oficiu. Prin urmare, chiar dacă inculpatul declară că nu își mai susține cererea, procedura nu este una aflată exclusiv la dispoziția sa, iar soluția „luării act de retragere” nu rezultă în mod necesar din principiul disponibilității. Față de inexistența unui temei legal expres care să reglementeze retragerea cererii de revocare și soluția de „luare act”

de această retragere, precum și față de caracterul discutabil al deducerii unei asemenea soluții pe cale interpretativă, apreciez că varianta A nu putea fi calificată drept răspuns neechivoc corect. Întrucât nici variantele B și C nu sunt corecte, grila de concurs nu are niciun răspuns corect.

Contestația este neîntemeiată.

Din enunțul grilei de concurs rezultă că organul judiciar sesizat cu o cerere de revocare a măsurii arestului la domiciliu este judecătorul de drepturi și libertăți, care, potrivit dispozițiilor art. 3 C.proc.pen., exercită funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală. În faza de urmărire penală, judecătorul de drepturi și libertăți nu realizează nicio verificare din oficiu a măsurilor preventive, așa cum de pildă, realizează judecătorul de cameră preliminară potrivit art. 207 C.proc.pen. sau instanța de judecată, potrivit art. 208 și art. 362 C.proc.pen.. Judecătorul de drepturi și libertăți, în faza de urmărire penală, se pronunță asupra măsurilor preventive, fie la cererea procurorului, fie la cererea inculpatului, însă, în nicio situație din oficiu. Ca urmare, fiind sesizat cu o cerere a inculpatului de revocare a măsurii arestului la domiciliu și ulterior, cu o cerere de retragere a acesteia, acesta nu poate verifica, din oficiu, dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile legii pentru a dispune revocarea măsurii sau, mai mult, pentru înlocuirea măsurii cu o măsură preventivă mai ușoară. Procesul fiind declanșat exclusiv ca urmare a cererii inculpatului, devine aplicabil principiul disponibilității potrivit căruia partea determină existența procesului prin faptul declanșării procedurii judiciare și prin libertatea de a-i pune capăt înainte de a se pronunța o hotărâre.

În aceste condiții, enunțul variantei de la lit. A este unul corect și prin urmare, contestația formulată este neîntemeiată.

Un alt candidat a susținut că răspunsul corect al grilei este varianta de răspuns B, întrucât potrivit articolului 242 alin. 2 C.proc.pen. „Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).” Potrivit acestui articol, înlocuirea unei măsuri preventive cu o măsură preventivă mai ușoară poate fi dispusă atât la cerere cât și din oficiu. Măsura arestului la domiciliu este mai grea decât măsura controlului judiciar iar legiuitorul nu condiționează înlocuirea măsurii preventive de formularea unei cereri distincte. Chiar dacă inculpatul a formulat o cerere de revocare, judecătorul trebuie să verifice situația măsurii preventive dacă sunt incidente dispozițiile art. 242 alin. (1) sau (2) C.proc.pen..

Contestația este neîntemeiată.

Din enunțul contestației formulate rezultă că s-a apreciat de candidat că răspunsul corect al acestei grile este varianta B, întrucât și în situația în care inculpatul și-a retras cererea de revocare a măsurii arestului la domiciliu, din oficiu, judecătorul de drepturi și libertăți avea obligația să verifice dacă sunt întrunite condițiile pentru înlocuirea măsurii arestului la domiciliu cu măsura preventivă mai puțin intruzivă a controlului judiciar.

Comisia de soluționare a contestațiilor, reținând explicațiile de mai sus, în sensul în care judecătorul de drepturi și libertăți nu își exercită funcția judiciară în baza principiului oficialității, constată că nu poate fi primită contestația formulată. În plus, răspunsul pe care candidatul îl propune, este greșit și din perspectiva soluției enunțate, aceea că, soluționând cererea de revocare a măsurii arestului la domiciliu, judecătorul de drepturi și libertăți poate „să dispună revocarea măsurii și înlocuirea cu măsura controlului judiciar”. Revocarea măsurii preventive și înlocuirea acesteia sunt două măsuri procesuale distincte care se dispun în considerarea îndeplinirii unor condiții legale diferite, nefiind posibilă atât revocarea măsurii, cât și înlocuirea ei, întrucât odată dispusă prima măsură, face ca cea de a doua să devină inoperabilă.

6. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 89 de la G1, corespondența: G1: 89, G2: 81, G3: 80, G4: 89:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă

Candidatul a susținut că răspunsul corect al grilei este cel de la litera B.

A arătat că potrivit art. 367 alin. (2) C.proc.pen., suspendarea întregii cauze este prevăzută pentru situația în care temeiul suspendării îl privește numai pe unul dintre inculpați, iar disjungerea nu este posibilă. Per a contrario, atunci când disjungerea este posibilă, suspendarea poate privi cauza referitoare la inculpatul vizat, în timp ce judecata celorlalți inculpați continuă. De asemenea, art. 46 C.proc.pen. permite disjungerea cauzei cu privire la unul dintre inculpați și în acest context, sintagma „judecata continuând în același dosar cu privire la ceilalți inculpați” poate fi înțeleasă ca referindu-se la dosarul rămas după disjungere.

Contestația este neîntemeiată.

Grila de concurs se referă la măsura suspendării judecării și propune, între altele, ca răspuns corect pe acela că suspendarea judecării „într-o cauză cu mai mulți inculpați se poate dispune exclusiv cu privire la inculpatul pe care îl privește temeiul suspendării, judecata continuând în același dosar cu privire la ceilalți inculpați”.

Enunțul mai sus menționat este unul greșit. Dispozițiile art. 367 alin. 2 C.proc.pen. prevăd în mod clar că în situația în care într-o cauză sunt mai mulți inculpați iar temeiul suspendării privește numai pe unul dintre ei și disjungerea nu este posibilă, se dispune suspendarea întregii cauze. În ipoteza enunțată la varianta de răspuns B, se afirmă, la nivel general, că judecata se poate suspenda numai cu privire la („exclusiv”) inculpatul pe care îl privește temeiul suspendării, fără a face vreo distincție, în funcție de existența posibilității sau nu a disjungerii. Or, suspendarea nu se dispune întotdeauna și necondiționat, doar cu privire la inculpatul în privința căruia există temeiuri de suspendare, existând situații în care se va dispune și suspendarea întregii cauze.

7. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 92 de la G1, corespondența: G1: 92, G2: 79, G3: 78, G4: 94:

4 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Toți cei patru candidați au considerat că este răspuns corect și cel de la litera A, cu următoarele argumente:

Potrivit dispozițiilor art. 597 alin. (7) C.proc.pen., hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare. Norma nu precizează că această comunicare trebuie să privească în mod necesar minuta și nici nu exclude ipoteza comunicării hotărârii. Dimpotrivă, dispozițiile art. 407 alin. (1) C.proc.pen., aplicabile corespunzător în temeiul art. 597 alin. (5), prevăd expres comunicarea „unei copii a hotărârii sau, după caz, a minutei”. Prin urmare, Codul de procedură penală însuși admite existența unor situații în care actul comunicat în vederea exercitării căii de atac este copia hotărârii. Varianta A nu afirmă că termenul de 3 zile ar curge exclusiv de la comunicarea hotărârii și nici că acesta nu ar putea începe, după caz, de la comunicarea minutei, astfel încât introducerea acestei ipoteze suplimentare în cuprinsul variantei nu poate transforma afirmația într-una greșită. Această interpretare este susținută chiar de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Astfel, prin Decizia nr. 144 din 9 martie 2022, pronunțată în materia contestației la executare, ÎCCJ a reținut expres: „Analizând contestația declarată în prezenta cauză, Înalta Curte constată că aceasta a fost formulată cu depășirea termenului legal (care, potrivit dispozițiilor art. 597 alin. (7) C.proc.pen., este de 3 zile de la comunicarea hotărârii).” Așadar, însăși instanța supremă a interpretat art. 597 alin. (7) C.proc.pen. utilizând formularea „3 zile de la comunicarea hotărârii”, formulare care corespunde în substanță celei cuprinse în varianta A a grilei.

Referirea la „comunicarea copiei hotărârii” nu aduce nicio modificare de substanță, întrucât, potrivit regulilor generale privind comunicarea hotărârilor judecătorești (art. 407 C.proc.pen.), instanța nu comunică niciodată originalul hotărârii, care rămâne la dosar, ci o copie a acesteia, certificată pentru conformitate sau legalizată, după caz. Mențiunea „copie” nu face așadar decât să descrie modalitatea concretă și singura posibilă în care operează

comunicarea, iar termenul de 3 zile curge din momentul comunicării, indiferent de formularea folosită.

Contestațiile sunt nefondate.

În esență, candidații au considerat că este răspuns corect al grilei de concurs, și cel de la litera A, respectiv, că „hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicarea copiei hotărârii”.

Varianta de răspuns pe care candidații o propun să fie punctată ca fiind corectă este una greșită. Comisia de soluționare a contestațiilor subliniază că regulile de comunicare a hotărârilor și implicit de declarare a căilor de atac sunt diferite, după cum hotărârea judecătorească face parte sau nu dintre cele prevăzute la art. 396 și art. 397 C.proc.pen., așa cum prevăd în mod expres dispozițiile art. 400 C.proc.pen. și art. 406 C.proc.pen.

Astfel, în cazurile prevăzute de art. 396 C.proc.pen. (atunci când instanța pronunță o soluție de condamnare, de amânarea aplicării pedepsei, de renunțare la aplicarea pedepsei, de achitare sau de încetare a procesului penal) și art. 397 C.proc.pen. (atunci când instanța soluționează acțiunea civilă disjunctă) hotărârea se redactează în momentul pronunțării acesteia, în aceste cazuri nefiind întocmită minută, ci hotărârea în extenso, cu toate cele trei părți componente ale sale. În schimb, potrivit art. 400 C.proc.pen., rezultatul deliberării instanței se consemnează într-o minută, în afara cazurilor în care sunt aplicabile dispozițiile art. 406 C.proc.pen.

Comisia subliniază în continuare că potrivit art. 407 C.proc.pen., după pronunțare, *o copie a hotărârii sau după caz, a minutei, se comunică procurorului, părților și persoanei vătămate în vederea exercitării căii de atac.*

Prin urmare, dispozițiile art. 597 alin. (7) C.proc.pen., potrivit cărora hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare, interpretate în ansamblul regulilor precis stabilite de legiuitor și redată mai sus, nu pot fi interpretate decât în sensul curgerii termenului pentru calea de atac de la comunicarea minutei, fiind vorba despre o cauză în care nu este judecat fondul unei acuzații, care ar fi permis curgerea termenului pentru exercitarea căii de atac de la comunicarea hotărârii în extenso.

8. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 94 de la G1, corespondența: G1: 94, G2: 89, G3: 85, G4: 80:

12 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Primul candidat a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. Astfel, s-a arătat că, în ceea ce privește varianta A, aceasta nu putea fi considerată un răspuns neechivoc corect. Potrivit art. 63 alin. (1) C.proc.pen., dispozițiile art. 41-46 se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale, însă alin. (2) al aceluiași articol prevede în mod expres că art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală. Or, art. 44 alin. (2) este tocmai norma care consacră menținerea competenței dobândite prin reunire după dispariția împrejurării care a atras competența. Excluderea expresă a acestei norme în faza de urmărire penală reprezintă, așadar, opțiunea legiuitorului de a nu consacra, pentru această fază procesuală, o regulă generală de perpetuatio competentiae. În aceste condiții, afirmația din varianta A, potrivit căreia competența „poate rămâne dobândită” parchetului în favoarea căruia a operat prorogarea, deși față de suspectul care a determinat-o s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, nu rezultă ca atare dintr-o normă legală. Dimpotrivă, art. 58 C.proc.pen. instituie obligația organului de urmărire penală de a-și verifica competența și de a dispune declinarea atunci când constată că nu mai este competent. A admite, în mod general, menținerea competenței dobândite exclusiv prin raportare la persoana ori fapta care a determinat prorogarea riscă să conducă tocmai la aplicarea, pe cale interpretativă, a efectului pe care art. 63 alin. (2) C.proc.pen. îl exclude expres pentru urmărirea penală. Mai mult, formularea variantei nu precizează momentul procesual la care se raportează. Potrivit art. 318 alin. (10)-(16) C.proc.pen., ordonanța prin care procurorul dispune renunțarea la urmărirea

penală este supusă verificării ierarhice și, ulterior, confirmării judecătorului de cameră preliminară, care poate inclusiv să desființeze soluția și să trimită cauza procurorului pentru continuarea urmăririi penale. Prin urmare, situația existentă imediat după emiterea ordonanței este fundamental diferită de aceea existentă după confirmarea definitivă a soluției. Dacă autorii au avut în vedere numai intervalul anterior confirmării, în care soluția nu este încă definitiv consolidată, această împrejurare trebuia indicată în enunț: dacă au avut în vedere situația ulterioară confirmării, problema menținerii competenței trebuie analizată în raport cu art. 63 alin. (2) C.proc.pen. și cu obligația de verificare a competenței. Nici dispozițiile art. 328 alin. (3) C.proc.pen., care permit întocmirea unui singur rechizitoriu în cazul mai multor fapte sau persoane chiar atunci când se dau rezolvări diferite, nu pot suplini această lipsă, întrucât norma privește forma actului de sesizare și modalitatea de rezolvare a cauzei, iar nu instituirea ori conservarea competenței organului de urmărire penală. A deduce din aceasta o regulă de menținere a competenței ar însemna atribuirea unui efect în materia competenței unei norme care nu reglementează acest aspect, în pofida dispoziției exprese a art. 63 alin. (2) C.proc.pen.. În consecință, varianta A nu exprimă o soluție care să rezulte neîndoiește din dispozițiile Codului de procedură penală, caracterul său corect depinzând de împrejurări și momente procesuale pe care enunțul nu le individualizează. Dacă pentru ca varianta A să fie adevărată este necesară presupunerea unui anumit moment procesual sau a unei anumite evoluții a cauzei, atunci răspunsul nu este unul neechivoc și nu poate fundamenta baremul oficial. Față de acestea, se arată că se impune anularea Grilei nr. 94, având în vedere că niciun răspuns nu este corect.

Cel de-al doilea candidat a arătat că varianta de la litera A nu este corectă, deoarece, conform art. 63 alin. (2) C.proc.pen., prevederile art. 44 alin. (2), care stabilesc că, în faza de judecată competența rămâne dobândită în caz de disjungere sau achitare/încetare a procesului penal, nu se aplică în faza de urmărire penală.

Cel de-al treilea candidat a arătat că răspunsul considerat corect este C. Enunțul variantei C este unul corect, deoarece declinarea competenței în cursul urmăririi penale se dispune de procuror prin ordonanță [art. 58 alin. (2) C.proc.pen.], iar legea nu prevede pentru această ordonanță calea plângerii la procurorul ierarhic superior. Plângerea reglementată de art. 336 C.proc.pen. vizează actele și măsurile de urmărire penală prin care o persoană se consideră vătămată în drepturile sau interesele sale legitime. Ordonanța de declinare este însă un act de procedură intern, prin care procurorul se dezinvestește și trimite cauza organului competent, fără a soluționa fondul cauzei și fără a produce, prin ea însăși, o vătămare a vreunui drept. Reglementarea specială a competenței își are propriul mecanism de control: dacă procurorul căruia i s-a trimis cauza nu se consideră competent, sau una dintre părți nu îl consideră competent, nu pot ataca ordonanța de declinare pe calea plângerii, ci trebuie ridicată excepția de necompetență, ivind un conflict de competență între parchete, care se soluționează potrivit regulilor privind conflictele de competență [art. 63, alin. (4) C.proc.pen.]. Plângerea la procurorul ierarhic superior nu poate fi astfel folosită pentru a repune în discuție o chestiune de competență, existând o procedură specială, iar norma specială are prioritate față de cea generală. Enunțul, care afirmă că ordonanța de declinare nu poate fi atacată cu plângere la procurorul ierarhic superior, este deci în concordanță cu economia legii procesual penale. Mai mult, varianta A este una incorectă, dat fiind că art. 63 alin. (2) C.proc.pen. prevede expres că dispozițiile art. 44 alin. (2) C.proc.pen. nu se aplică în cursul urmăririi penale, ceea ce exclude regula menținerii competenței dobândite prin reunire. Potrivit art. 44 alin. (2) C.proc.pen., competența cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă pentru fapta sau faptele care a determinat competența s-a dispus disjungerea, încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea. Această excepție de la regula obișnuită este rezervată fazei judecătorești, unde stabilitatea competenței instanței protejează celeritatea și unitatea procesului. În urmărirea penală, legiuitorul a înlăturat-o deliberat, astfel încât, odată ce dispăre temeiul care a atras competența (în cazul de față, prin renunțarea la urmărirea penală față de suspectul care a determinat-o), prorogarea încetează, iar competența revine organului de urmărire penală stabilit potrivit regulilor generale. Soluția de renunțare la urmărirea penală este asimilabilă, sub acest aspect, cazurilor enumerate în art. 44 alin. (2) C.proc.pen. (disjungere, încetare), iar

interdicția din art. 63 C.proc.pen. operează în mod identic. Prin urmare, afirmația că parchetul în favoarea căruia a operat prorogarea își poate păstra competența contravine art. 63 coroborat cu art. 44 alin. (2) C.proc.pen., motiv pentru care s-a solicitat anularea grilei și acordarea punctajului aferent tuturor participanților.

Candidatul 4 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. Astfel, în ceea ce privește varianta de răspuns de la litera A, potrivit art. 44 alin. (2) C.proc.pen., competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă, pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe, s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea. Având în vedere dispozițiile art. 63 alin. (2) C.proc.pen., prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală. Coroborând cele două dispoziții legale menționate mai sus, rezultă că regula menținerii competenței dobândite prin reunire, reglementată de art. 44 alin. (2) C.proc.pen., este specifică exclusiv fazei de judecată. Legiuitorul a exclus expres aplicarea acesteia în faza de urmărire penală. În consecință, în cursul urmăririi penale, competența pentru cauzele reunite nu rămâne dobândită parchetului în favoarea căruia a operat prorogarea de competență, dacă, față de fapta sau persoana care a determinat această prorogare, procurorul a dispus disjungerea, clasarea ori renunțarea la urmărire penală. Această interpretare este susținută în doctrina de specialitate, a se vedea M. Udroiș, Fișe de procedură penală. Partea generală, Ed. C.H. Beck, ed. a 6-a, București, 2025, p. 168; M. Udroiș, Sinteze de procedură penală. Partea generală, Ed. C.H. Beck, ed. a 5-a, Vol. I, București, 2025, p. 426.

În ce privește contestația candidatului 5, se arată că niciun răspuns nu este considerat corect. Contestatorul a susținut că, potrivit art. 44 alin. (2) C.proc.pen., competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă, pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe, s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea. Prin raportare la art. 63 alin. (2) C.proc.pen., prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală. Din coroborarea celor două texte rezultă că regula menținerii competenței dobândite prin reunire, reglementată de art. 44 alin. (2) C.proc.pen., este specifică exclusiv fazei de judecată. Legiuitorul a exclus expres aplicarea acesteia în faza de urmărire penală. În consecință, în cursul urmăririi penale, competența pentru cauzele reunite nu rămâne dobândită parchetului în favoarea căruia a operat prorogarea de competență, dacă, față de fapta sau persoana care a determinat această prorogare, procurorul a dispus disjungerea, clasarea ori renunțarea la urmărire penală. Această interpretare este susținută în doctrina de specialitate, a se vedea M. Udroiș, Fișe de procedură penală. Partea generală, Ed. C.H. Beck, ed. a 6-a, București, 2025, p. 168; M. Udroiș, Sinteze de procedură penală. Partea generală, Ed. C.H. Beck, ed. a 5-a, Vol. I, București, 2025, p. 426.

Candidatul 6 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect, dispozițiile legale incidente fiind art. 43 alin. (2) lit. b) C.proc.pen., art. 44 alin. (1) și (2) C.proc.pen., art. 63 alin. (1) și (2) C.proc.pen. și art. 281 alin. (1) lit. b¹) C.proc.pen.. Participația penală și/sau coautoratul constituie o cauză de reunire facultativă, nu obligatorie, astfel că în cazul dispunerii unei soluții de renunțare la urmărire penală față de suspectul care a atras competența personală a parchetului superior, procurorul va dispune disjungerea cauzei față de persoana care nu are calitate specială, care să îi fi atras competența, urmată de declinarea cauzei către parchetul inferior competent material (cu privire la această ipoteză, a se vedea G. Bodoroncea, în M. Udroiș (coord.), Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, ediția a 4-a, ed. C.H. Beck, București, 2023, p. 457, pct. 2.1.) Deși din formularea art. 46 alin. (1) C.proc.pen. ar rezulta că disjungerea este facultativă, această interpretare este corectă numai atunci când cauza se află în fața instanței de judecată, întrucât în această situație operează prorogarea de competență. Atunci când cauza se află în faza de urmărire penală, prorogarea de competență nu operează, deci disjungerea apare ca fiind obligatorie. Ca atare, nu se pot aplica prin analogie dispozițiile art. 44 alin. (2) C.proc.pen., câtă vreme art. 63 alin. (2) C.proc.pen. interzice expres prorogarea de competență. În susținerea acestor argumente trebuie indicate și dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b¹) C.proc.pen.. După cum s-a reținut și în literatura de specialitate, textul se interpretează în sensul că nulitatea absolută este incidentă în

caz de necompetența materială și sau personală a organului de urmărire penală indiferent dacă acesta este superior sau inferior celui competent potrivit legii, deoarece legea nu distinge precum în cazul de la art. 281 alin. (1) lit. b) C.proc.pen., incident doar atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente (I. Kuglay, în M. Udriș (coord.), Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, ediția a 4-a, ed. C.H. Beck, București, 2023, p. 2039-2040). În consecință, nerespectarea competenței materiale sau personale a organului de urmărire penală inferior atrage nulitatea absolută a actelor de urmărire penală întocmite de organul superior, deci inclusiv în ipoteza variantei de răspuns. Dacă față de suspectul care a atras competența personală a organului de urmărire penală superior s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, atunci organul de urmărire penală superior își va pierde competența față de persoanele care nu au calitate, urmând a disjunge cauza cu privire la acestea și a declina competența în favoarea organului de urmărire penală inferior competent. Prin urmare, în absența altor elemente de circumstanțiere a ipotezei, această variantă de răspuns este incorectă. S-a solicitat admiterea contestației și anularea acestei grile, cu consecința acordării punctajului.

Candidatul 7 a arătat că niciun răspuns nu este corect. Varianta de la litera a) nu este corectă, întrucât art. 63 alin. (2) C.proc.pen. stipulează în mod expres că prevederile art. 44 alin. (2) C.proc.pen. nu se aplică în faza de urmărire penală, fapt care ar conduce la o declinare de competență în situația în care, în raport cu suspectul care a determinat competența parchetului, s-a dispus renunțarea la urmărirea penală.

Candidatul 8 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. S-a susținut că răspunsul conform baremului nu poate fi considerat corect, întrucât atât potrivit art. 63 alin. (2) C.proc.pen., cât și potrivit doctrinei (Fișe de procedură penală, Partea generală, Ediția 4 revizuită, Mihail Udriș, pag. 163) competența de a efectua urmărirea penală pentru cauzele reunite nu rămâne dobândită parchetului în favoarea căruia operează prorogarea de competență, dacă pentru fapta sau suspectul care a determinat competența prin prorogare a parchetului, procurorul a dispus disjungerea, clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, caz în care cauza se va trimite parchetului competent potrivit regulilor de drept comun.

Candidatul 9 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. Varianta A nu este corectă, întrucât răspunsul este neconform atât din punct de vedere al dispozițiilor legale cuprinse în Codul de procedură penală, cât și al interpretărilor doctrinare în domeniu. Pe de o parte, analizând prevederile legale incidente în materie, respectiv art. 63 alin. (2) C.proc.pen., coroborat cu art. 44 alin. (2) C.proc.pen., se observă că legiuitorul penal, cu titlu imperativ, a stabilit că „prevederile art. 44 alin. (2) C.proc.pen. nu se aplică în faza de urmărire penală”. Prin urmare, în faza procesuală a urmăririi penale, competența în caz de reunire a cauzelor nu va rămâne dobândită parchetului în favoarea căruia a operat prorogarea de competență care a fost determinată de calitatea suspectului în cauză, suspect asupra căruia se dispune renunțarea la urmărirea penală. Astfel, soluția ce urmează a se dispune este declinarea competenței, competența rămânând dobândită doar în faza judecătii. Pe de altă parte, în doctrină, opinia este aceeași cu cea enunțată mai sus, respectiv competența în situația descrisă va rămâne dobândită doar în faza judecătii, nu și în urmărire penală. Pentru aceste aspecte clarificatoare, a se vedea Ion Neagu, Mircea Damaschin, Andrei Viorel Iugan, Drept procesual penal, Partea generală, mapă de seminar, Ediția a VI-a, revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2024, p. 175; Bogdan Micu, Radu Slăvoiu, Andrei Zărafiu, Procedură penală, Ediția a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2024, pp. 110-111; Mihail Udriș, Fișe de procedură penală, Partea generală, Ediția 6, Ed. C. H. Beck, București, 2025, p. 168. Coroborând cele prezentate mai sus și reținând că renunțarea la urmărirea penală este o soluție specifică fazei urmăririi penale, putem conchide că, pentru identitate de rațiune, explicația este valabilă și în caz de renunțare la urmărirea penală în ceea ce îl privește pe suspectul a cărui calitate determină reunirea cauzelor.

Candidatul 10 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. Cu privire la varianta de răspuns ce se regăsește la litera A, potrivit art. 44 alin. (2) C.proc.pen., competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită indiferent de faptul că, pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe, s-a dispus disjungerea sau

încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea. Prin raportare la art. 63 alin. (2) C.proc.pen., prevederile art. 44 alin. (2) C.proc.pen., nu se aplică în faza de urmărire penală, această chestiune fiind precizată în mod expres. Din interpretarea celor două dispoziții legale rezultă faptul că regula menținerii competenței dobândite prin reunire, reglementată de art. 44 alin. (2) C.proc.pen., este specifică exclusiv fazei de judecată. Legiuitorul a exclus expres aplicarea acesteia în faza de urmărire penală. În consecință, în cursul urmăririi penale, competența pentru cauzele reunite nu rămâne dobândită parchetului în favoarea căruia a operat prorogarea de competență, dacă, față de fapta sau persoana care a determinat această prorogare, procurorul a dispus disjungerea, clasarea ori renunțarea la urmărire penală. Această interpretare este susținută în doctrina de specialitate, a se vedea M. Udriș, Fișe de procedură penală. Partea generală, Ed. C.H. Beck, ed. a 6-a, București, 2025, p. 168; M. Udriș, Sinteze de procedură penală. Partea generală, Ed. C.H. Beck, ed. a 5-a, Vol. I, București, 2025, p. 426.

Candidatul 11 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. Astfel, varianta A (indicată ca fiind corectă în barem) încalcă dispozițiile art. 63 alin. (2) C.proc.pen.. Enunțul vizează faza de urmărire penală, iar legea prevede la art. 63 alin. (2) C.proc.pen. că regula de la art. 44 alin. (2) C.proc.pen. nu se aplică în această etapă. Prin urmare, în urmărirea penală, competența nu mai rămâne dobândită dacă față de suspectul care a determinat competența s-a dispus renunțarea la urmărirea penală. Procurorul este obligat în acest caz să decline competența către parchetul competent după regulile obișnuite, neavând temei legal să păstreze cauza. În acest sens s-a pronunțat și doctrina. În M. Udriș (coord.) „Codul de procedură penală. Comentariu pe articole. Ediția 2.”, pagina 237 s-a exprimat opinia potrivit căreia: „Spre deosebire de faza de judecată, în care competența de a judeca cauzele reunite rămâne dobândită instanței în favoarea căreia operează prorogarea de competență potrivit regulilor de la art. 44 C.proc.pen., chiar dacă pentru fapta sau pentru inculpatul care a determinat competența acestei instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea, în cursul urmăririi penale competența de a efectua urmărirea penală pentru cauzele reunite nu rămâne dobândită parchetului în favoarea căruia operează prorogarea de competență potrivit regulilor de mai sus, dacă, pentru fapta sau pentru suspectul/inculpatul care a determinat competența prin prorogare a parchetului, procurorul a dispus disjungerea, clasarea sau renunțarea la urmărirea penală. Într-o astfel de situație, cauza se va trimite parchetului competent potrivit regulilor de drept comun”. Deși este posibil ca parchetul care a efectuat urmărirea penală anterior dispunerii renunțării la urmărirea penală față de inculpatul care a atras competența să poată efectua în continuare urmărirea penală (de exemplu: prin preluarea cauzei de către conducătorul parchetului respectiv), într-o astfel de situație nu putem considera faptul că a rămas dobândită competența, deoarece sintagma „a rămâne dobândită” se referă exclusiv la situația în care ulterior prorogării de competență aceasta rămâne dobândită prin efectul prorogării, chiar dacă cazul care a determinat prorogarea nu mai subzistă, iar nu ca urmare a unei manifestări de voință distincte. Din moment ce varianta A este greșită potrivit legii, iar variantele B și C sunt de asemenea eronate (încheierea de declinare a judecătorului de drepturi și libertăți nu poate fi atacată, iar ordonanța de declinare a procurorului poate fi atacată cu plângere), rezultă că întrebarea nu are nicio variantă corectă. Pentru aceste motive, s-a solicitat admiterea contestației și anularea întrebării.

Candidatul 12 a arătat că niciun răspuns nu poate fi considerat corect. Astfel, reunirea cauzelor constituie unul dintre cazurile de prorogare legală de competență, care operează inclusiv în faza de urmărire penală potrivit aceluiași reguli aplicabile în faza de judecată, de principiu. Prin excepție, art. 63 alin. (2) C.proc.pen. exclude expres aplicarea art. 44 alin. (2) C.proc.pen., care reglementează situația menținerii prorogării de competență chiar dacă față de persoana care a atras competența (personală) a organului judiciar se dispune disjungerea, achitarea sau încetarea procesului penal. În raport de cazurile indicate în teza finală a art. 44 alin. (2) C.proc.pen., coroborate art. 63 alin. (2) C.proc.pen., rezultă că organele de urmărire penală trebuie să-și decline competența către organul de urmărire penală competent material dacă față de persoana care a atras competența (personală) se dispune disjungerea, clasarea sau

renunțarea la urmărirea penală (în același sens, M. Udriou, Sinteze de procedură penală. Partea generală, Vol I, Ediția a 5-a revizuită și adăugită, Ed. C.H. Beck, București, 2024, p. 426). Prin urmare, enunțul de la litera A este greșit, întrucât legea impune declinarea de competență, fără a permite menținerea prorogării legale.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta A, corectă conform baremului afișat, pune în discuție posibilitatea ca prorogarea de competență în favoarea unui parchet, determinată de reunirea cauzelor, să opereze chiar dacă s-a dispus renunțarea la urmărirea penală față de suspectul cu privire la care există bănuiala rezonabilă că a săvârșit infracțiunea în temeiul căreia parchetul a dobândit competența de a urmări toate infracțiunile. Având în vedere modalitatea de formulare a variantei – „poate rămâne dobândită” – răspunsul va fi corect dacă poate fi identificată cel puțin o situație în care prorogarea de competență va opera chiar dacă se dispune renunțarea la urmărirea penală față de suspectul care a determinat această competență.

Or, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (3) C.proc.pen., tănuirea, favorizarea făptuitorului și nederunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă, iar în cazul în care competența după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad. Potrivit dispozițiilor art. 63 alin. (1) C.proc.pen., dispozițiile prevăzute la art. 41 – 46 și 48 din același cod se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale, iar conform alin. (2), doar prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală. Alin. (3) al art. 44 constituie excepția de la alin. (2) al aceluiași text, conform căruia competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.

În ce privește infracțiunile de tănuire, favorizarea făptuitorului și nederunțarea unor infracțiuni, competența se raportează întotdeauna la parchetul căruia îi revine, potrivit legii competența de a urmări infracțiunea la care acestea se referă, chiar dacă pentru respectiva infracțiune se dispune o soluție de netrimitere în judecată. Având în vedere că legea reglementează cel puțin o ipoteză în care varianta de răspuns contestată este corectă, rezultă că prorogarea de competență „poate opera” în favoarea respectivului parchet, chiar dacă pentru infracțiunea la care tănuirea, favorizarea sau nederunțarea se referă s-a dispus renunțarea la urmărirea penală.

Varianta C nu este corectă, întrucât, potrivit art. 336 C.proc.pen., plângerea împotriva actelor procurorului poate avea ca obiect orice act sau măsură a procurorului, cu excepția celor pe care legea le exceptează expres de la această procedură ori a celor în privința cărora legea reglementează o altă procedură specială de contestare (e.g. art. 213 C.proc.pen., privind plângerea împotriva ordonanței prin care procurorul dispune luarea sau prelungirea măsurii controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune). În cazul ordonanței de declinare a competenței, legea nu reglementează o procedură specială de contestare și nici nu exceptează expres această ordonanță de la procedura plângerii prevăzută de art. 336 C.proc.pen.. Asimilarea regimului juridic al plângerii, sentinței de declinare a competenței dispusă de instanță nu este prevăzută de lege, astfel că nu poate fi identificat vreun argument juridic pentru care ordonanța de declinare a competenței este exceptată de la procedură prevăzută de art. 336 C.proc.pen..

9. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 96 de la G1, corespondență: G1: 96, G2: 85, G3: 99, G4: 97:

3 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Unul dintre candidați a susținut că niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă. În motivare a arătat că, în cazul variantei de la litera C, marcată ca fiind corectă în barem, nu au fost avute în vedere unele ipoteze, exemplificând situații vizând concursul de infracțiuni, infracțiunea continuată și schimbarea de încadrare.

Contestația este neîntemeiată, candidatul contestator face trimitere la situații speciale

neavute în vedere în enunțul variantei de răspuns de la lit. C., adăugându-le la acesta, ceea ce este nepermis. Astfel, enunțul de la lit. C. respectiv constituie o încălcare a dispozițiilor procesual penale dispunerea unei soluții de condamnare, dacă instanța constată că a intervenit prescripția răspunderii penale, iar inculpatul solicită continuarea procesului penal, este varianta corectă întrucât sunt încălcate dispozițiile art. 396 alin. (8) C.proc.pen. care prevăd că „Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a) -d), instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal.”

Deși contestatorul candidat face trimitere la unele situații speciale, din enunț nu rezultă incidența acestora, ci împrejurarea că s-a dispus condamnarea în situația în care a intervenit prescripția răspunderii penale, iar inculpatul a solicitat continuarea procesului penal, date suficiente și clare pentru a aprecia asupra cerinței grilei.

Un alt candidat a susținut că varianta de răspuns corectă ar fi cea de la lit. B. În motivare a arătat că minoritatea sub vârsta răspunderii penale este o cauză de neimputabilitate (prevăzută de art. 27 C.pen.), iar soluția legală obligatorie, când există o cauză de neimputabilitate, nu este achitarea, ci încetarea procesului penal în temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) C.proc.pen.

Contestația este neîntemeiată, chiar din dispozițiile legale invocate de contestatorul candidat [art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) C.proc.pen.] rezultă că soluția ce poate fi pronunțată în cazul incidenței cazurilor prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a) -d) C.proc.pen. este achitarea inculpatului și nu încetarea procesului penal așa cum acesta susține fără temei. În această situație, în varianta de răspuns de la lit. B nu ne aflăm în prezența unei încălcări a dispozițiilor procesual penale, astfel că răspunsul este greșit.

Unul dintre candidați (B0386) deși a formulat contestație împotriva întrebării nr. 96 de la G1 (corespondență: G1: 96, G2: 85, G3: 99, G4: 97), din motivarea acesteia rezultă că, de fapt, este contestată întrebarea nr. 98 de la G4, corespondența: G1: 91, astfel că va fi analizată această contestație în raport cu enunțurile de la această din urmă grilă.

Astfel, contestatorul candidat a susținut că niciun răspuns nu este corect. În motivare a arătat că varianta B, indicată în barem ca fiind corectă, extinde conținutul normei legale. Potrivit art. 121 alin. (1) și (2) C.proc.pen., jurământul religios și declarația solemnă reprezintă două modalități distincte între care martorul poate opta. Art. 124 alin. (5) C.proc.pen., instituind regimul special al martorului minor care nu a împlinit 14 ani, prevede expres numai că acesta „nu depune jurământ”, fără a prevedea că nu depune nici declarația solemnă. Or, varianta B afirmă cumulativ lipsa obligației de a depune „jurământul sau declarația solemnă”, adăugând astfel normei speciale o excepție care nu este prevăzută textual. În condițiile în care Codul distinge expres, în art. 121, între jurământul religios și declarația solemnă, utilizarea în art. 124 alin. (5) exclusiv a termenului „jurământ” creează cel puțin o ambiguitate obiectivă incompatibilă cu caracterul univoc necesar unei întrebări cu răspuns unic.

Contestația este neîntemeiată. Cerința grilei este aceea de a preciza dacă minorul care, la data audierii ca martor, nu împlinise 14 ani este obligat să depună jurământul sau declarația solemnă. Răspunsul la această grilă se regăsește în dispozițiile art. 124 alin. (5) C.pen., care prevăd că „*Martorului minor care la data audierii nu a împlinit vârsta de 14 ani nu i se comunică obligațiile prevăzute la art. 120 alin. (2) lit. d) și nu depune jurământ, dar i se atrage atenția să spună adevărul.*” Or, din aceste dispoziții rezultă că minorul sub 14 ani nu depune jurământ, dar i se atrage atenția să spună adevărul. Deși textul de lege nu menționează în mod expres că nu este obligat să depună declarație solemnă, din modalitatea de reglementare a normei legale rezultă indirect acest lucru, atât timp cât se precizează în mod expres că i se atrage atenția să spună adevărul, ceea ce este diferit față de declarația solemnă prevăzută în dispozițiile art. 121 alin. (1) și (5) C.proc.pen. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca minorul sub 14 ani să depună declarația solemnă ar fi prevăzut în mod expres acest lucru sau nu ar fi mai prevăzut că i se atrage atenția să spună adevărul.

10. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 99 de la G1, corespondența: G1:99, G2:96, G3:95, G4:95:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Prin contestația formulată, candidatul a susținut că niciun răspuns nu este corect, argumentând că interpretarea potrivit căreia sintagma utilizată în varianta C „transmise organului de urmărire penală” - ar permite transmiterea datelor conservate către oricare dintre organele enumerate la art. 55 alin. (1) C.proc.pen. nu poate fi susținută nici prin raportare la exigențele constituționale și europene incidente în materia accesului la date rezultate din comunicații electronice. Aceasta cu atât mai mult cu cât art. 154 alin. (6) C.proc.pen. individualizează în mod expres „procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală” în cadrul mecanismului de transmitere a datelor conservate. În motivare face trimitere la decizii ale Curții Constituționale și Hotărâri CJUE și CEDO.

Contestația este neîntemeiată, chiar din dispozițiile legale invocate de contestatorul candidat [art. 154 alin. (6) C.proc.pen.] rezultă că varianta de răspuns de la lit. C este cea corectă. Astfel, conform art. 154 alin. (6) C.proc.pen. „În termenul prevăzut la alin. (2) și (3), procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, să solicite unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori unui furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului transmiterea datelor conservate potrivit legii ori poate dispune ridicarea acestei măsuri.” În enunțul grilei completat cu cel al variantei de răspuns de la lit. C se menționează că „datele informatice aflate în posesia sau sub controlul unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice (...) pot fi transmise organului de urmărire penală, în condițiile legii, doar cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți.” Printre organele de urmărire penală enumerate în dispozițiile art. 55 alin. (1) C.proc.pen., invocat și de contestatorul candidat, se află și procurorul. Or, sintagma „transmise organului de urmărire penală, în condițiile legii” face trimitere inclusiv la organul de urmărire penală competent să solicite și să primească astfel de date informatice, respectiv procurorul, situație în care susținerea contestatorului candidat în sensul că sintagma utilizată în varianta C „transmise organului de urmărire penală” ar permite transmiterea datelor conservate către oricare dintre organele enumerate la art. 55 alin. (1) C.proc.pen. nu are fundament. În concluzie, varianta de răspuns de la lit. C conține toate datele necesare pentru a putea aprecia dacă aceasta este corectă în raport cu dispozițiile legale incidente, situație în care nu poate fi anulată, așa cum solicită contestatorul candidat.

11. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. nr. 100 de la G1, corespondența: G1:100, G2:93, G3:93, G4:93:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Prin contestația formulată s-a invocat faptul că răspunsul corect este cel de la lit. B în raport cu dispozițiile art. 345 alin. (3) C.proc.pen. care permit procurorului să refacă, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, în condițiile prevăzute de text. S-a mai susținut că varianta A este greșită, întrucât formularea „participă în faza contestației, în toate situațiile” este excesivă, întrucât participarea procurorului privește soluționarea contestației, însă acesta nu participă la deliberarea judecătorului, care se desfășoară în secret, numai între membrii completului.

Contestația este neîntemeiată. În primul rând, procurorul nu este abilitat de dispozițiile art. 345 alin. (3) C.proc.pen. să refacă, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, așa cum susține contestatorul candidat, ci, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai

multe probe administrate.

Deci, procurorul *remediază doar neregularitățile actului de sesizare* în cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată astfel de neregularități sau poate comunica acestuia din urmă că menține dispoziția de trimitere în judecată ori că solicită restituirea cauzei. Totodată, procurorul comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate. Pe cale de consecință, varianta de răspuns de la lit. B, apreciată de contestator ca fiind cea corectă, este o variantă de răspuns greșit.

În al doilea rând, în conformitate cu dispozițiile art. 347 alin. (3) teza I C.proc.pen., care prevăd „*Contestația se soluționează în camera de consiliu, cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului*”, în procedura în camera preliminară, în faza contestației (cale de atac), procurorul participă întotdeauna la ședința din camera de consiliu, întrucât textul de lege nu prevede nicio excepție, spre deosebire de aceeași procedură, dar desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară de la instanța de fond, când legea prevede o excepție în dispozițiile art. 346 alin. 1 teza finală C.proc.pen., astfel că varianta de răspuns de la lit. A care prevede că, în procedura în camera preliminară, procurorul participă în faza contestației, în toate situațiile, este cea corectă. Sintagma „*în toate situațiile*” se referă la toate situațiile în care se declară contestație împotriva oricăreia dintre hotărârile pronunțate în procedura camerei preliminare și nicidecum la fazele judecății contestației (cercetare judecătorească, dezbateri, deliberare, pronunțare), cum în mod greșit susține contestatorul candidat.

Subcomisia de soluționare a contestațiilor,

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

La **Drept penal** au depus contestații un număr de 7 candidați:

- 1) Candidat: **B0851**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 51;
- 2) Candidat: **B0386**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 55;
 - întrebarea numărul 75;
- 3) Candidat: **B0690**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 61;
- 4) Candidat: **B0719**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 61;
- 5) Candidat: **B0380**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 72;
- 6) Candidat: **B0520**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 66;
- 7) Candidat: **B0834**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 61;

La **Drept procesual penal** au depus contestații un număr de 21 candidați:

- 1) Candidat: **B0189**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 94;
 - întrebarea numărul 97;
- 2) Candidat: **B0489**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 91;
 - întrebarea numărul 97;
- 3) Candidat: **B0981**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 80;
 - întrebarea numărul 100;
- 4) Candidat: **B1354**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 80;
- 5) Candidat: **B0386**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 97;
- 6) Candidat: **B0690**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 89;

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

7) Candidat: **B1534**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 89;

8) Candidat: **B1592**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 5 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 85;
- întrebarea numărul 88;
- întrebarea numărul 92;
- întrebarea numărul 94;
- întrebarea numărul 99;

9) Candidat: **B1189**, număr grilă: G3
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 94;

10) Candidat: **B1467**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 94;

11) Candidat: **B1628**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 77;

12) Candidat: **B0795**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 89;

13) Candidat: **B0520**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 100;

14) Candidat: **B1190**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 94;

15) Candidat: **B1084**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 89;

16) Candidat: **B0784**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 89;

17) Candidat: **B0834**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 92;
- întrebarea numărul 94;

18) Candidat: **B0863**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 88;

19) Candidat: **B1281**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 94;

20) Candidat: **B1151**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 94;

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

21) Candidat: **B0773**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- întrebarea numărul 94;

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

Contestații la barem formulate la materia **DREPT PENAL**

S-au formulat contestații cu privire la 6 întrebări:

[1] La **întrebarea nr.51** (corespondență: G1:51, G2:67, G3:54, G4:72) [*Spre deosebire de grațiere, amnistia...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0851**, G1, nr. întrebare candidat: 51

Raspuns considerat corect: Niciunul

[2] La **întrebarea nr.56** (corespondență: G1:56, G2:71, G3:62, G4:75) [*Potrivit Codului penal, distrugerea intenționată...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0386**, G4, nr. întrebare candidat: 75

Raspuns considerat corect: Niciunul

[3] La **întrebarea nr.61** (corespondență: G1:61, G2:69, G3:72, G4:58) [*Dacă persoana căreia i s-a...*]

au fost depuse un număr de 3 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0690**, G1, nr. întrebare candidat: 61

Raspuns considerat corect: C

2) Candidat: **B0719**, G1, nr. întrebare candidat: 61

Raspuns considerat corect: A, C

3) Candidat: **B0834**, G1, nr. întrebare candidat: 61

Raspuns considerat corect: C

[4] La **întrebarea nr.66** (corespondență: G1:66, G2:63, G3:75, G4:52) [*Se va reține infracțiunea de...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0520**, G1, nr. întrebare candidat: 66

Raspuns considerat corect: A

[5] La **întrebarea nr.71** (corespondență: G1:71, G2:73, G3:53, G4:55) [*În situația în care, la...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0386**, G4, nr. întrebare candidat: 55

Raspuns considerat corect: B

[6] La **întrebarea nr.72** (corespondență: G1:72, G2:51, G3:51, G4:74) [*În ceea ce privește măsurile...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0380**, G1, nr. întrebare candidat: 72

Raspuns considerat corect: Niciunul

Contestații la barem formulate la materia **DREPT PROCESUAL PENAL**

S-au formulat contestații cu privire la 11 întrebări:

[1] La **întrebarea nr.77** (corespondență: G1:77, G2:77, G3:82, G4:90) [*În cazul percheziției domiciliare...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B1628**, G2, nr. întrebare candidat: 77

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

Raspuns considerat corect: A, B

[2] La **întrebarea nr.78** (corespondență: G1:78, G2:78, G3:87, G4:91) [*Procedura audierii anticipate...*]
au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0489**, G4, nr. întrebare candidat: 91

Raspuns considerat corect: B

[3] La **întrebarea nr.79** (corespondență: G1:79, G2:82, G3:94, G4:85) [*Cu ocazia supravegherii tehnice dispuse...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B1189**, G3, nr. întrebare candidat: 94

Raspuns considerat corect: B

[4] La **întrebarea nr.85** (corespondență: G1:85, G2:76, G3:83, G4:100) [*În materia schimbării încadrării juridice...*]

au fost depuse un număr de 2 contestații, astfel:

1) Candidat: **B1592**, G1, nr. întrebare candidat: 85

Raspuns considerat corect: B, C

2) Candidat: **B0981**, G4, nr. întrebare candidat: 100

Raspuns considerat corect: Niciunul

[5] La **întrebarea nr.88** (corespondență: G1:88, G2:86, G3:77, G4:84) [*Soluționând cererea de revocare a...*]

au fost depuse un număr de 2 contestații, astfel:

1) Candidat: **B1592**, G1, nr. întrebare candidat: 88

Raspuns considerat corect: Niciunul

2) Candidat: **B0863**, G1, nr. întrebare candidat: 88

Raspuns considerat corect: B

[6] La **întrebarea nr.89** (corespondență: G1:89, G2:81, G3:80, G4:89) [*Potrivit Codului de procedură penală,...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0690**, G1, nr. întrebare candidat: 89

Raspuns considerat corect: B

[7] La **întrebarea nr.92** (corespondență: G1:92, G2:79, G3:78, G4:94) [*În procedura la instanța de...*]

au fost depuse un număr de 4 contestații, astfel:

1) Candidat: **B1592**, G1, nr. întrebare candidat: 92

Raspuns considerat corect: A, B

2) Candidat: **B0834**, G1, nr. întrebare candidat: 92

Raspuns considerat corect: A

3) Candidat: **B0189**, G4, nr. întrebare candidat: 94

Raspuns considerat corect: A, B

4) Candidat: **B1190**, G4, nr. întrebare candidat: 94

Raspuns considerat corect: A, B

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

[8] La **întrebarea nr.94** (corespondență: G1:94, G2:89, G3:85, G4:80) [*În cursul urmăririi penale:...*]
au fost depuse un număr de 12 contestații, astfel:

1) Candidat: **B1592**, G1, nr. întrebare candidat: 94
Raspuns considerat corect: Niciunul

2) Candidat: **B1467**, G1, nr. întrebare candidat: 94
Raspuns considerat corect: Niciunul

3) Candidat: **B0834**, G1, nr. întrebare candidat: 94
Raspuns considerat corect: C

4) Candidat: **B1281**, G1, nr. întrebare candidat: 94
Raspuns considerat corect: Niciunul

5) Candidat: **B1151**, G1, nr. întrebare candidat: 94
Raspuns considerat corect: Niciunul

6) Candidat: **B0773**, G1, nr. întrebare candidat: 94
Raspuns considerat corect: Niciunul

7) Candidat: **B1534**, G2, nr. întrebare candidat: 89
Raspuns considerat corect: Niciunul

8) Candidat: **B0795**, G2, nr. întrebare candidat: 89
Raspuns considerat corect: Niciunul

9) Candidat: **B1084**, G2, nr. întrebare candidat: 89
Raspuns considerat corect: Niciunul

10) Candidat: **B0784**, G2, nr. întrebare candidat: 89
Raspuns considerat corect: Niciunul

11) Candidat: **B0981**, G4, nr. întrebare candidat: 80
Raspuns considerat corect: Niciunul

12) Candidat: **B1354**, G4, nr. întrebare candidat: 80
Raspuns considerat corect: Niciunul

[9] La **întrebarea nr.96** (corespondență: G1:96, G2:85, G3:99, G4:97) [*Constituie o încălcare a dispozițiilor...*]

au fost depuse un număr de 3 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0189**, G4, nr. întrebare candidat: 97
Raspuns considerat corect: Niciunul

2) Candidat: **B0489**, G4, nr. întrebare candidat: 97
Raspuns considerat corect: B

3) Candidat: **B0386**, G4, nr. întrebare candidat: 97
Raspuns considerat corect: Niciunul

[10] La **întrebarea nr.99** (corespondență: G1:99, G2:96, G3:95, G4:95) [*Datele informatice aflate în posesia...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

Admitere INM

Admitere INM sesiunea iulie 2026– aprilie 2027 auditori de justitie

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

1) Candidat: **B1592**, G1, nr. întrebare candidat: 99
Raspuns considerat corect: Niciunul

[11] La **întrebarea nr.100** (corespondență: G1:100, G2:93, G3:93, G4:93) *[În procedura în camera preliminară,...]*

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **B0520**, G1, nr. întrebare candidat: 100
Raspuns considerat corect: B